

principperne om, at undervisningen er vederlagsfri for eleverne, og det er vi selvfølgelig helt enige i; for os er det et afgørende argument, at undervisning i det offentlige gymnasium er vederlagsfri. Men dette udmærkede princip går jo meget dårligt i spænd med en deltagerbetaling på i hvert fald op til 30.000 kr., og den virkelige model for internationalisering vil i virkelighedens verden forbeholde den interessante og spændende del for dem, der selv kan betale.

Hvis eleven skal betale selv, vil det kræve ganske store mængder af fritidsarbejde; det har i forvejen et omfang, der er så væsentligt, at man klager over det på gymnasierne og de videregående uddannelsesinstitutioner, og det er vel næppe en anbefalelsesværdig vej.

At regne med familiens økonomiske støtte er vel ikke rimeligt. Det er i forvejen dem med den tunge sociale bagage, der har svært ved at betale. Vi ved, at det er forældrenes uddannelsesmæssige baggrund, der spiller fælt ind i forhold til overhovedet at kunne vælge gymnasiet, også i forhold til, hvordan man klarer sig dér; det er der klare tal på. Og at grave denne grøft endnu dybere gennem yderligere deltagerbetaling er faktisk ikke socialdemokratisk politik.

Selv om intentionerne om internationalisering er fine, er det et alvorligt skråplan at opkræve denne form for deltagerbetaling, der reelt afskærer de økonomisk svagest stillede unge fra at deltage i denne form for undervisning.

For uddannelsesinstitutionen er der også en række omkostninger, man skal være opmærksom på. For det første skal den udlagte undervisning finansieres, og det forhold, at der også efterfølgende skal være lærere med, bør der være klarhed over. Hvis disse midler skal findes ved at lade internationalt udlagt undervisning tære på de daglige ressourcer hos de elever, der ikke har mulighed for at tage af sted, er det i hvert fald for os uacceptabelt, hvis det er den vej, man vælger at gå.

For det andet er der hensynet til, at de studerende rent faktisk lærer det, de skal lære under udlandsopholdet, og der har flere gange været rejst debat omkring, hvad den faglige værdi og hvad indholdet er i forhold til de planer, der ligger for gymnasiet. Da der blev sat et loft på 6 uger over omfanget af forlagt undervisning, var det jo ikke mindst begrundet i de bekymringer, der er omkring kvaliteten af undervisningen. Vi kan ikke helt gennemskue, om der er tilstrækkelig kvalitetssikring i den model, der foreslås,

men det må vi jo få afklaret under udvalgsarbejdet.

Tidspunktet for fremsættelsen er i virkeligheden ret interessant, måske mere interessant, end det er velvalgt. Vi står jo over for og skulle også have været mødtes nogle stykker af os i eftermiddag til en debat omkring gymnasiernes fremtid.

Måske skulle man tage det her med som et naturligt element. I hvert fald er internationalisering af gymnasieskolen en del, vi vil lægge vægt på i de forhandlinger, vi skal have fremadrettet, og vi kunne sådan set fristes til at give undervisningsministeren det gode råd at inddrage de ændringer, som man foreslår i dag, til et punkt under de samlede drøftelser, så vi fik det med i en samlet helhed.

Det tilkommer næppe os at sige, hvad ministeren skal og ikke skal, men vi er i hvert tilfælde positive med hensyn til intentionerne, men afviser den måde, det skal finansieres på, og det bliver nok med det udgangspunkt, vi deltager i udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Karina Sørensen (DF):

Jeg vil bare kort bede hr. Carsten Hansen om at bekræfte, om det ikke er rigtigt, at der står i lovforslaget, at der er rig mulighed for finansiering til disse udlandsophold enten via sponsorer eller frivillige bidrag fra praktikvirksomheder eller forældre. Og hvis forældrene ikke kan finansiere det, er det muligt at finde finansiering for en eller flere elever fra forskellige fonde.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jo, det er jo de regler, der har været gældende hele tiden, også tidligere. Men vi ved, at det er utrolig svært at få finansieret op til 30.000 kr. i forhold til det her. Det bliver altså elevernes arbejde eller forældrenes økonomiske muligheder, der bestemmer, hvem der kan komme af sted. Og det skaber på den måde en ulighed.

Vi er meget optaget af, at man også kan få den dimension med i gymnasiet, men vi er ikke sikre på, at det her er den rigtige måde, det foregår på. Det vil skabe ulighed i forhold til, hvem der har lejlighed til at deltage.

Kl. 17.55

Har man lyst til den her form for gymnasium, er der jo masser af betalingsgymnasier, private gymnasier, man kan vælge. Og vi mener – og det kan vi slet ikke forstå at Dansk Folkeparti